

KAMPEN

Klubbtidning för SOK Viljan
Oskarshamn

Nummer 1
2007

Frida inledde säsongen med J-cupseger!
Berättar själv för Kampens läsare

RESESPECIAL...

...den världsforskande Kampen-
redaktionen rapportera från Australien
och GC!

Efter mycket vanda har jag nu äntligen gjort det.

Anmält mig till O-ringen, alltså.

Under ett besök hos bästisen Lena i Linköping bestämde vi oss efter mycket funderande en sen kväll att göra det.

Anmäla oss till O-ringen, alltså.

Ni ska veta att det inte är något man gör bara sådär. Man måste ju väga nackdelar mot fördelar. En nackdel är givetvis att man inte tränat på alldeles för länge, vilket med otroligt stor sannolikhet kommer medföra en del lidande under veckan.

Träningen har jag så smått börjat göra något åt. Lena och jag tog en tur på 4,5 km-slingan vid stugan vid ett senare besök.

Vi orkade n-ä-s-t-a-n hela...

Som tur är har vi anmält

oss i H respektive D 21

kort, så med ytterligare

någon 4,5 km:are i

benen borde jag nog

kunna klara mig runt

även ett O-ringen. Och därefter kommer den stora fördelen med en femdagarsvecka, det som både jag och Lena ser fram mest emot, nämligen sjätte etappen. Vi ses!

En annan som varit ute på äventyr är Frida Bakkman och det resulterade i en seger i Silva Junior Cup. Stort tycker vi och hoppas samtidigt att hon biter i och tar en bra slutplacering i cupen. Allt om segern skriver hon själv om här i Kampen.

Givetvis skriver vi inte bara om orientering och orienterare eftersom vi precis lämnat en skidsäsong bakom oss.

Skidsektionen berättar att skidans vänner fick sitt lystmäte mättat även denna gång.

Vi i Kampenredaktionen kan konstatera att vi fått välbehövlig förstärkning i form av undertecknads kusin David. Han gör sin Kampendebut genom en berättelse från tävlingarna i Åhus.

Hej då säger vi samtidigt till ordförandedottern Agneta

som efter många år i redaktionen nu kastat in handduken till förmån för andra uppdrag inom klubben. Vi kommer sakna Agneta och hennes god kakor.

Glöm nu inte bort att skriva något till kommande nummer av Kampen. Ta gärna egna initiativ, annars är det möjligt att vi i redaktionen knackar dig på axeln och ber dig skriva om nåt. Manusstopp hur eller hur **fredag den 1 juni**.

Ha det gott.

Martin Svenson

Redaktörens sida

I det här numret får vi till att börja med läsa om den världsutforskande Kampenredaktionen. Josefine är tillbaka från ett superspännande äventyr i Australien. Hundra procent läsvärd reseskildring några sidor längre bak. Dessutom rapporterar före detta redaktören Knut från sitt och sambo-Annikas uppehålle på GC. Vad GC står för kan ni lista ut i Knuts text och när eller om de kommer tillbaka är det för illfallet ingen som vet.

HÖRT I VILJAN

ETT INDIANSKRIK !!

Rullade in på en nästan tom parkering den 17/3 för att delta på lördagspasset. När jag klev ur bilen ljud ett starkt indianskrik ut över nejden. Tänkte just ducka för en flygande tomahawk när jag förstod att det bara var Anna som skrek av glädje. Nu kom det äntligen ytterligare en deltagare till hennes lördagspass.

Åsa

OLHEDEN GLÖMDE DET VIKTIGASTE...

Stefan Olheden insåg vid Orions orienteringstävling att han börjat komma till ålderns höst och tänkte prova på något som många andra i hans ålder redan gjort. Nämligen att orientera med en lupp för att kunna se bättre.

Olheden startade, tyckte det gick bra men tyckte det var något som saknades. När han kom till andra kontrollen kom han på det: han hade koncentrerat sig så mycket på luppen - att han glömde det viktigaste, kompassen!

Hur det gick efter andra kontrollen vet vi i Kampenredaktionen inte, men vi tror det gick bra. För är man rutinerad, så är man...

Martin

Eric Gunnarsson 70 år, 11 januari
Silke Nadolny 30 år, 8 februari
Henrik Olsson 20 år, 11 februari
Eva-Britt Johansson 60 år, 15 februari
Jonatan Berg 20 år, 26 februari
Magnus Cederlöf 40 år, 1 april
Karl-Erik Pettersson 60 år, 8 april
Eskil Pettersson 80 år, 9 april
Göran Nilsson 70 år, 18 april
Marcus Nilzén 40 år, 25 april
Måns Kronvall 20 år, 26 april

JOSEFINES AUSTRALIENRESA

Min tid i Australien, Terrigal, m.m. har varit helt underbar.

Jag är riktigt glad att jag tog mig tid till att göra en sån här resa. Den har gett mig väldigt mycket och jag är väldigt nöjd. Familjen Dent som jag har bott hos när jag inte varit iväg och rest har varit en toppen familj, speciellt eftersom de är nyckelpersonerna i Australiens orientering.

Jag har fått många fina träningsläger som har gett mig mycket inspiration till att fortsätta kämpa.

Sedan har mina resor runt om allt detta varit det jag kommer minnas allra mest.

Jag har haft tur och kunnat träffa vänner på olika platser här i Australien.

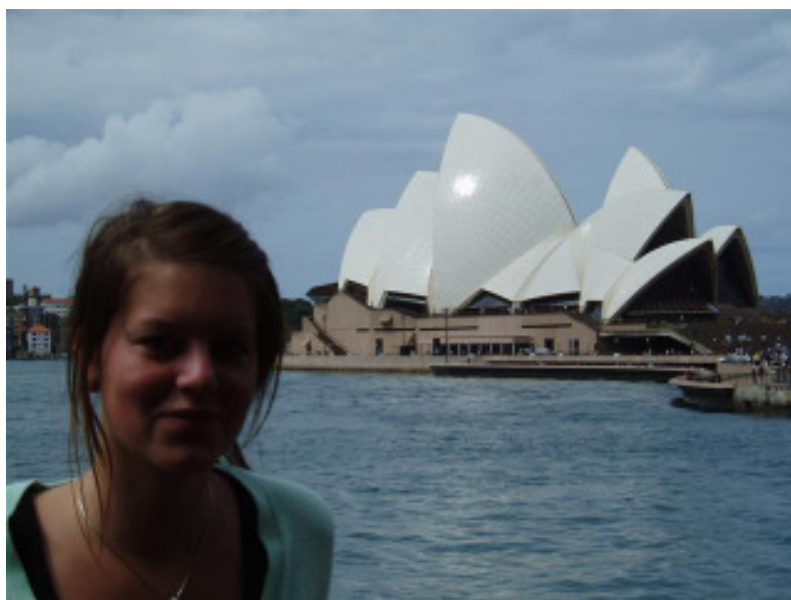
Jag började med att umgås med de 3 tjejerna från dalarna och min gamle granne Linnea. Det var skönt att umgås med dem i Sydney min första tid så att

jag kom in i livet där utan att det blev så tufft.

Sedan hade jag en fin tid då jag såg mig omkring i Terrigal innan jag åkte upp till Brisbane och träffade Malin och Pernilla.

Jag åkte med dem från Brisbane till Surfers Paradise, Byron Bay, Coffs Harbour och sedan ner till Terrigal. Det var helt kanon, kusten var verkligen fantastisk och vi hade så kul med bl.a. surfning, mycket bad och utflykter. De tjejerna är verkligen härliga och vi hade mycket kul.

Sedan blev det jul som firades i Terrigal och trots att det blev ganska annorlunda mot hur det brukar vara så blev de en fin jul, med bad, julklappsöppningar, mycket spel spelades och så klart blev de väldigt mycket mat, fast julbordet där var mer havs inspirerat med bl.a. räkor och bläckfisk.

Efter jul och ett Nyårsfirande i Sydney med ett flertal orienterare och spektakulära fyrverkerier, åkte vi upp till Orange och sprang 5-dagars och påbörjade ett träningsläger, som sedan förflyttades ner till Canberra. Så lite sight seeing där och mycket träning, och det var även de en riktigt bra tid.

Sedan var jag tillbaka i Terrigal i två veckor och hann med surf-kurs igen, besök på zoo och fortsatte träna på flitigt, innan jag åkte iväg till Nya Zeeland på tävling- och träningsläger, det var helt underbart. Jag kom inte in något vidare i terrängen och hade inte några bra placeringar. Men det var allt runt omkring jag njöt av. Det öppna landskapet med gröna kullar, höga berg, heta floder och pooler, kokande lerpooler, ja de kanske inte var så fina och luktade inte speciellt gott, men det var rätt häftigt att se. Men

det var så mycket mer, såg vulkaner, var inne och sprang i den mest sagolika skogen med träd som var fruktansvärt tjocka och höga och som gjode att det blev som ett sago landskap under dem, eftersom inget kunde växa där pga. att det inte kom ner något ljus. Vi besökte en makademien nuts farm som ägdes av dem vi bodde hos i ett par dagar. Badade på strand med svart sand. Även att få lära känna så mycket olika personer var väldigt skoj. Jag bodde med världsstjärnan Hanny Allston och det var väldigt kul att bli inspirerad av denna träning och tävlingsmänniska. Men det häftigaste på Nya Zeeland var trots allt när vi åkte försänning. Det blev rätt impulsartat. Och när jag satte mig i båten och de förklarade vad vi skulle göra när vi åkte ner för fall och i olika situationer blev jag riktigt rädd och

undrade vad jag gett mig in på. Efter flera olika fall på 1 och 3 m. trodde jag att det skulle räcka med den storleken, men då kom vi till sista och INTE det minsta, utan det högsta fallet på 7!!! meter. Jag hann inte tänka så mycket och jag såg inget, för jag blundade och höll i mig som en rädd ekorre. Men när jag fått en våg över mig (eller om det var att vi dök under ytan) så öppnade jag ögonen och förstod att vi klarat det utan att välta, det var helt underbart kul! Adrenalinet var på topp och det var väldigt tråkigt att det tog slut så fort, jaja det tog 50 min. för oss att ta oss ner, fast själv tyckte jag det gick på 10.

Efter Nya Zeeland åkte jag tillbaka till Australien och mellanlandade i Sydney innan jag åkte upp till Cairns och barriärrevet.

Där träffade jag två grabbar som jag känner sedan tidigare, de hade bokat tur på en dyk och snorkel båt dagen efter.

Jag började först fundera på hur detta skulle gå eftersom vi var tvugna att gå upp tidigt och jag hade denna dagen med alla tidsförskjutningar som blev varit uppe i över de 20 utan sömn och var rätt sliten. Men upp och hoppa nu var det dykning på gång. Och det var helt underbart. Jag fick dyka ner på endast 14 m. djup eftersom jag inte hade något dykcertifikat, men så häftigt det var. Så nu har jag sett revet, finns på bild med

Nemo, klappat en sjögurka och sett en massa fina fiskar, en jätte fin, stor, blå sjöstjärna och ett fint korallrev.

Dykning är verkligen underbart, speciellt när man är i vatten där man kan få se så mycket fina fiskar.

Vistelsen uppe i Cairns avslutades med att vi åkte till världens äldsta regnskog, enligt vår guide och en båttur på en flod där vi fick se tre stycken krokodiler.

Sedan var jag tillbaka i Terrigal i knappt två veckor innan jag åkte hem till kalla Sverige igen.

Josefine

VILJANGYMPAN

Viljanguympan på torsdagar har den här säsongen återigen visat att det är Viljan populäraste träningstillfälle! I år har jag, Irene och Marie hållit i planeringen och med hjälp av klubbmedlemmarnas låtönskningar har vi fått ihop roliga och varierande program.

Vi kom tyvärr i gång lite för sent, 9 november, eftersom Rödsleskolan genomgick en renovering i höstas. Men på premiären kom det 58 personer, nytt Viljanrekord genom tiderna och det var ju jättekul! Några ytterligare rekord noterades inte men deltagarantalet har legat på i snitt 35 personer varje vecka. Innan jul gjorde vi en speciell julgymna där vi skulle vara ledare alla tre tillsammans. Tyvärr blev Irene sjuk så Marie och jag fick försöka klara oss själva. Vi har sparat musiken, så räkna med att den återkommer nästa jul, då förhoppningsvis med en frisk Irene!

De sista gångerna har varit Melodifestivalinspirerade, till min och mångas glädje. Samba Sambero och Cara Mia var i alla fall barnens favoriter! Just att det är så många barn som är med och gympar är särskilt kul! De kämpar på så gott de kan och efter ett tag går de iväg och gör lite egna övningar.

Tord har kört sin hinderbana vid ett par tillfällen, nytt för säsongen var att man kunde köra med sportidentpinne om man ville. Tävlingsmänniskorna gick in för det hårt och jag har hört talas om att vårsäsongen redan är räddad för några som lyckades bra på hinderbanan! Enligt min Elin är i alla fall Tords hinderbana den allra roligaste gympan!!

Stort TACK till alla som hjälpt oss med diverse musik och som så troget kommit på vår träning!

Maria

ORIENTERING PÅ GC

...vet jag ingenting om. Så vad ska jag skriva om istället? Meningen med livet kanske. Fast den vet jag inte mycket om heller. Hasse Alfredsson sa en gång att livet är som en påse. Tomt och innehållslöst om man inte stoppar något i det. Nu har jag stoppat ner en massagekurs i min påse och det är nog det bästa jag gjort på länge. För det är när jag lär mig något helt nytt som jag verkligen känner att jag lär mig något. Och det går att lära sig även när man är så gammal som jag, tro det eller ej.

Vad jag är dålig på är att utveckla mig själv på jobbet. Känns som att jag redan fastnat lite i min massörsutveckling. Jag kan ju inte prata alltför mycket muskler med mina hotellkunder. De flesta vill bara

ha en skön massage. Men jag gillar att massera. Jag vet själv hur skönt det är att få massage och det känns tillfredsställande att kunna ge det till andra. Och sedan lindrar det stela muskler också och löser upp muskelknutar åtminstone för ett par dagar. Sedan kommer muskelknutarna tillbaka om man inte ändrar sitt liv så att orsaken till muskelknutarna försvinner.

Nej, det här låter ju som en reklambroschyr för massage. Det var inte det som var tanken. Det mest orienteringslika jag gör här förutom att jag springer på stigar i bergen och längs havet är att jag och Annika varje söndag går på vandring med Grupo Montañeros. Det är rätt likt Viljan. Man går upp på tok för tidigt på söndagsmorgonen för att samlas och sedan transportera sig (med buss) till

olika ställen i naturen. De flesta är morgonpigga pensionärer. Så långt är det väldigt likt Viljan. Men sedan skiljer det sig lite. För sedan är det bara en som måste veta vägen och alla andra hänger. Förresten Tjoget finns ju. Lite långsammare tempo än Tjoget. Men å andra sidan mer kuperat. Ofta mycket uppför i början. Fråga Biggan eller särskilt S Carlsson. Under den vandring Carlsson var med på gick vi från 1200 till 1900 m.ö.h. i början av vandringen.

Högsta toppen på GC heter Pico las Nieves. Den får man dock inte bestiga för USA har byggt någon slags militärbas på toppen. Märkligt. Fast tillräckligt nära var vi på Carlssonvandringen för att få en fantastisk utsikt. Rätt fin utsikt var det på Bigganvandringen också trots att vi bara var uppe på 1700 m.ö.h. då. Tyvärr skymdes dock grannön Teneriffas högsta topp Teide då av moln. Teide är för övrigt betydligt högre, nämligen 3700 m.ö.h. Den har vi bestigit för där har inte amerikanerna byggt någon militärbas. Ännu bör kanske tilläggas. Bifogar en bild som vi tog på en av de första vandringarna vi gjort där både en del berg på GC och Teide skymtas.

Förutom Biggan och Carlssons har Fam Lernå varit här också. Varken Ove eller Anna var dock med och vandrade för de kom sent lördag kväll och åkte igen följande lördag. Ove hyrde istället en cykel och brände omkring på. Jag som inte cyklat sedan ifjol somras hängde med en dag. Vi cyklade då upp i bergen till det mycket vackra Soria. Där åt vi lunch och sedan kunde vi välja på att

fortsätta längre upp i bergen för att få en rundtur men både Ove och jag tyckte det räckte. Tur för mig. Jag var rätt stel i benen ändå dagen efter. Så vi cyklade ner igen.

Mycket tack vare Ove tog vi det väldigt lugnt utför. Blev omcyklade av en hel massa cyklister. En höll nog ca 70-80 knyck när han körde om oss i en kurva. Inte helt ofarligt insåg vi. Hade han mött en bil där så hade det nog inte varit så mycket kvar av honom. Mycket riktigt var det en cyklist som körde ihjäl sig på samma väg någon vecka senare. Sammanlagt har fyra cyklister fått sätta livet till på GC i år. Säkrare att vandra. Bara en har dött där. Hon fick ett stort stenblock i huvudet.

Oj, vad muntert det blev nu då. Vi har det egentligen oförskämt bra här. Jag masserar tre dagar i veckan på hotell, pluggar spanska två kvällar i veckan, vandrar en dag i veckan och gör lite olika saker övriga dagar. Annika jobbar inte alls just nu, annars har hon jobbat en hel del som servitris. Hon pluggar också spanska två dagar i veckan, fast på en mer avancerad kurs (eftersom hon började redan i höstas). Sedan badar vi en hel del och tränar rätt mycket, särskilt jag. Idag fredag som är en helt ledig dag har jag styrketränat tillsammans med grannen Jessica som också är massör. Vi har fått träningsprogram av hennes kille som är sjukgymnast. Sedan masserade Jessica mig. Skönt. Biggan har fått massage av henne så han vet hur det känns, fast han fick betala med pengar, jag betalar med massage. Biggan fick massage av mig gratis och ändå ville

han betala 35 euro för att få massage av Jessica. Måste ha något att göra med att hon är en ung snygg tjej...

Lite senare ska jag massera Maria, en annan övervintrare från vår kurs i höstas. Och i kväll ska vi bjuda in två tjejer från nya kursen på mat och kortspel. En mycket bra dag tycker jag. Har upplevt betydligt sämre dagar i mitt liv även här på GC. I tisdags t.ex. då jag skulle jobba på ett hotell och inte fick en enda kund på förmiddagen. Sedan mulnade det på och började duggregna så alla lämnade poolområdet där jag masserar när jag masserar, så jag åkte hem. Det var första gången jag inte fick någon kund på hela

dagen. Skittråkigt rent ut sagt.

Men på det stora hela trivs vi båda mycket bra här och har egentligen inte alls någon lust att åka hem. Enda anledningen att åka härifrån är väl egentligen att vi ska följa med Viljan till Bornholm och springa orientering. Spännande att se hur det ska gå. Vi ses där.

Vad GC betyder? Det börjar på Gran och slutar på aria, resten Can du gissa själv

hoppas
F Knut

Annie Lennartsson, en pigg 19-åring från Torsås, är Viljans första nyförvärv för i år. Annie läser på Folkhögskolan i Oskarshamn och har i dagarna bestämt sig för att tävla för Viljan. Vi hälsar henne välkommen i gänget och har redan konstaterat att hon springer väldigt fort...

Anna-Li Jonsson har tilldelats stipendiet LedarCamp ur Folksams Idrottsfond. Stipendiet ger henne en plats på LedarCamp, en mötesplats och inspirationskälla för unga idrottsledare. LedarCamp genomförs för södra Sverige helgen 4-6 maj på Petvå i Hässleholm.

FRIDAS J-CUPSEGER

Helgen 17-18 mars var det dags för j-cupspremiär. En ovanligt tidig start, då det är fördel att bo i söder eftersom de norr om Stockholm knappt sett skymten av barmark. Det var ju dock inte tävlingspremiär, jag hade sprungit både Åhus och Hallandspremiären helgerna innan. Det var dock lite mer spännande eftersom man varit helt på egen hand under vintern. Under tiden man gick i Eksjö visste man ju vart man hade de flesta konkurrenterna eftersom man tränade med dem i stort sett varje dag, så nu var det beviset på vad vinterträningen gett för resultat mot resten av Sverige.

Lördagen startade med sprint, en distans som innan dagen låg ganska långt ned på listan. Det brukar gå alldeles för sakta, men jag var ju ganska pigg de tidigare helgerna så det kändes ändå ok. Starten var inte förrän 12, men det hjälper inte i familjen Bakkman. Det ska stressas på morgonen, det hör till, precis som "ring så spelar vi", som tyvärr utgick denna resa eftersom programmet var över när vi åkte.

Väl framme på TC fick elitjuniorerna ett eget krypin, vi fick ju inte vara på TC innan start. Det var mycket folk, trångt med väskor och alldeles för lite toaletter. Men tiden gick fort ändå så det var snart dags att snöra på sig skorna och värma upp. Det kändes helt ok.

Vid förstarten ropades man upp 6 minuter innan och skulle då förflytta sig ytterligare 250 m till själv starten. 12.19.30 Piippii. Körde på min för året nya taktik, ge allt från start låt det hålla

så länge det går. Som jag senare kunde se på sträcktiderna gick det fort i början då jag ledde vid 2:an. Sedan kom sprintbenen, det spelar ingen roll att man vet att det är kort, man vet någonstans att det måste gå fort och benen känns nästan trötta direkt. Det blev lite tveksamheter på långsträckan, men försökte sedan hänga på grabbarna så gott det gick. Jag hade otur att hon som skulle startat 30 sek innan mig inte kom till start, jag tycker det är lättare när man ser någon och kan springa på ryggen. Jag blev därför desto gladare när jag skymtade hon som startade minuten innan. Nu var det bara att kämpa.

När jag kom in till varvningskontrollen hörde jag inte speakern men hörde pappa som skrek att jag ledde. Det var ju bara 9 som startat innan mig men det var ändå skönt att höra. Som tur var var det inte långt kvar efter varvningen, och snart kunde jag spurta imål som ledare. Riktigt skönt! Fick snabbt rapport om att det var bra tider på gång vid varvningen, men inte alltför många.

Maja Alm, från Danmark stod som segrare tillslut, hon avslutade grymt snabbt, då hon sprang ifrån mig med 16 sekunder från varvningen och in.

Men jag var riktigt nöjd med en 5:e plats och 21 sekunder efter då distansen inte är, numera kanske var, en av favoriterna.

Nu hade jag fått ett bra kvitto på sprintdistansen, när det på söndagen var dags för min favorit, medeldistans. Inte så långt och riktigt tekniskt. Jag var dock lite orolig innan eftersom tekniken funkade sämre än löpningen på tidigare tävlingar, och nu var det ju sagt att det skulle vara tufft och riktigt klurigt. Det var omvänd

startordning från gårdagen så jag gick ut sent.

Det blev dock en kämpig väg till start då det kändes som en ny Gudrun drog in över åkrarna just för stunden.

Benen kändes inte så pigga idag men jag tänkte att de kanske var bra så jag inte springer för fort. Hade läst på Kent Olssons tips att det skulle vara snabblopp i början för att sedan bli vresigt.

När jag fick kartan och stack iväg såg jag att det snabbloppet var bara fram till tvåan, sen var det mest grönt. Så det var bara att köra järnet de två sträckorna. Gick upp i fel sänka till tvåan, men det var ingen fara. Nu var det koncentration på!

Till fyran var det en långsträcka, jag letade vägval men hittade inget optimalt så jag sprang på kompassen så fick jag se vart jag kom ut. Det blev lite mer slalom än jag tänkt, men fick en bra ingång och det visade sig på sträcktiderna att jag var snabbast på den sträckan. Även fast jag enligt banläggaren inte tagit det bästa vägvalet. Femman och sexan gick väldigt lugnt, men ingen direkt miss, lite krokiga sträckor bara. En tendens som höll i sig även 7:an och 8:an. Nu var det dags för varvning, det var lite spännande att springa dit för jag hade ju inte missat så mycket så jag borde ju ligga med hyfsat. Hörde på långt håll hur mamma skrek, men det gör hon alltid så det var inget tecken på om det var bra eller inte. När jag däremot hörde pappa skrika: **KONCENTRATION HELA VÄGEN** och speakern sa att jag

ledde var det nästan skönt. Jag har haft tendenser att missa efter varvningen, detta fick inte upprepas. Upp över första höjden, gick direkt över till nästa som jag skulle följa till kontrollen kom perfekt och såg kontrollen på håll. Bara två kvar nu. Nästa sista hade jag hört var svår. En kortsträcka som gick riktigt sakta, jag hade koll, men gick ändå för långt ned eftersom den satt inne i ett tätt grönområde, men vände snabbt tillbaka och stämplade. Det var bara sista kvar, men det var orientering ända fram, kom lite snett så det blev inte det vägvalet jag tänkt, men ändå hyfsat säkert tappade dock väldigt mycket mot sträckbästa men vad gjorde det, bara spurten kvar. Äntligen i mål, i ledning med 1.56 då jag kom in. Ännu ingen fara med någon vid varvningen. Närmast där var 55 sekunder och så mycket hade jag ju inte missat på slutet, riktigt skönt!

Marginalen blev till slut 1.10 ner till Sara Eskilsson Haninge. Min första cup-seger!

Jag hade förhoppningar inför helgen, men jag lyckades överträffa dem. En riktigt skön bekräftelse!

Frida

ULTRALÅNG-SM

För första gången ska jag berätta om en tävling ur åskådarperspektiv. För det var just vad jag fick vara med om under Ultralång-SM. Ett löparknä satte stopp för mig att kunna ge mig ut på denna kraft tävling så det blev till att linka runt en Ö8 och reka terrängen. Jag kom i mål så att jag precis kunde se D 20 klassen springa iväg mot startpunkten med vår egen kanon Frida Bakkman i spetsen framför 120 andra tjejer, vi har fått se henne först ut på pans stafetten och på Hallandspermiären.. var ska detta sluta. Efter en snabb *host host* dusch med Kribba så satte vi oss i solen längs med upploppet och väntade. Det blev en väldigt spännande tävling, då klass efter klass varvade med Per Forsberg som speakar känns det att tävlingarna är i full gång. Det hände mycket i skogen så det blev väldigt spännande. Jag och övriga klubbmedlemmar som var där och hejsade fram Frida satt spända, Frida var bra med vid varvningen. När vi hörde

om en grupp på 10 som låg lite före de andra och där Frida var med lät det väldigt bra, när sedan Per sa att det var en ensam tjej som hade gått ifrån och att hennes namn var Frida höll jag på att hoppa upp och skrika, men precis då så sa han efternamnet och det var ju inte våran Frida som hade gått loss. Hon höll på att ge oss hjärtsvikt där. Men ändå hon gjorde ett kanon lopp och kom in som 11, ca 2 min efter segraren Anna Forsberg efter 1 2.5 km löpning.

Det blev mycket omkastningar i de flesta klasserna i H21 sprang Jan Troeng om brorsan Mats och de kom etta och tvåa. I D 21 gjorde Lena Eliasson en stor bom på sista varvet där hon vid varvningen ledde med dryga 1.5 min, men blev omsprungnen och distanserad av Simone Niggli. I klassen H 20 blev det seger till en känd profil bland viljan folket Mikael Kristensson som gjorde ett riktigt starkt avslut och kunde ohotad springa in som segrare.

Josefine

DRAMATISK VILTRAPPORT

14 Mållilla-skogen Annandag påsk

NUMMER 1 2007 • SIDAN 14
En Viljan-dam i sina bästa år studsar fram mellan stenblocken. Läser kartan, kollar av, väldigt koncentrerad. Plötsligt i hennes väg dyker ett rådjur upp i full fart – rakt mot henne. Innan hon ens hinner tänka viker rådjuret 90 grader. Då – innan chocken ens hunnit ta fart – dyker det upp ett rådjur till!! Det sistnämnda som - p g a kompisens före – inte har fri sikt och inte heller samma slalomtalang som det första, fortsätter rakt fram i högsta fart, rakt mot vår dam! Nu är goda råd dyra. Vad göra? En reflexbetingad lätt böjning av ryggen ger rådjur nummer 2 fri passage strax ovanför huvudsvålen! Med en lätt tilltufsad frisyrr fortsätter vår dam banan mot en hägrande sjätteplats för att avlägga TVÅ viltrapporter till arrangörerna.

VAD GÖR DU NU FÖR TIDEN?

Här intervjuar vi Viljanmedlemmar eller f.d. Viljaner som vi inte riktigt har någon koll på vad de gör nu för tiden. Den här gången har turen kommit till Karin Boman.

Vad gör du nu för tiden?

Har precis slutat härja Småland/Skåne runt för jobb i Oskarshamn och helgliv i Malmö. Har börjat på ett nytt jobb i Helsingborg där jag jobbar som sjukgymnast på lasarettet. Nytt i mitt liv är korpenlaget "De röda". Spelar fotboll med ett gäng glada tjejer som hoppas på att vinna åtminstone en korpenmatch under året. Har dock aldrig spelat fotboll...

Hur står det till med dig, Karin?

Annars är allt bra med mig, försöker att komma tillbaka in i rutinerna efter att ha flyttat och haft mig men börjar väl komma tillbaka på banan.

Vad har du för planer nu och för några år framåt?

I närmaste planen ligger påsk, ska faktiskt springa orientering. Har ju köpt nya skor som kommer gå som en motorbåt på lugnt vatten! Ska bli jättekul i alla fall. Annars planerar jag att ha lite semester fram i maj och åka utomland till värmen. Längre än så kan jag inte planera...

Hur trivs du med sjukgymnastyrket?

Tror någonstans att jag valt rätt. Ett kul jobb där man blir väldigt uppskattad för det man gör. I början får man ju ta de jobben som dyker upp som alla andra men hoppas från och med sommaren att få jobba med det jag vill pyssla med.

Var har du dina OL-skor, på fötterna

eller i garderoben?

Haha, eftersom de är splirrans nya så ligger de i en kartong hemma i Mönsterås. Mina förra torkade ut i garderoben så jag får ta bättre hand om dessa och använda dem mer!

Hur mycket får vi se utav dig ute på tävlingarna framåt?

Lite mer än förut hoppas jag! För att inte lova för mycket har jag och storasyster planer på O-ringen i Sälen 2008 så jag måste komma i form så jag inte får stryk!

Var det saknaden av Viljan som gjorde att du tog dig tillbaka till Mönsterås från Malmö?

Haha, det är klart! Liten del hade väl jobbet med det att göra men jag har faktiskt varit i stugan ett par gånger.

Josefine

ÅHUS

Jag ska som mitt första bidrag till Kampen berätta om min andra resa till Åhus å orienteringens vägnar. Det var fredag andra mars då vi färdades från Oskarshamn, söder ut, mot det vidsträckta slättlandet Skåne. Jag och Anton var med för andra gången och Jakob gjorde debut. Vi åkte på eftermiddagen i en minibuss längs E22 till att börja med och stannade för att fika vår medhavda matsäck vid Galtsjön i Blekinge. Vi var framme i Åhus framåt klockan sju och första start i nattävlingen gick 20.00. Vi hann installera oss i Strandvillan, där vi bodde även förra året, innan vi åkte till TC.

Starten för H16 m.fl. gick 20.30. Jag, Anton och Jakob skiljdes på väg mot startpunkten. Det var så många som startade samtidigt och det gick så fort att man knappt hann se startpunkten. Jag

och Anton stötte ihop på väg mot första kontrollen och höll ihop nästan hela banan. Jakob såg vi inte förrän i mål. Banorna var upplagda som fjärilsorientering, vilket betyder att man kommer tillbaka till en central kontroll flera gånger och springer flera korta slingor som utgår från den. Anton och jag höll som sagt ihop nästan hela banan. När vi skulle tillbaka mot TC från 10:e kontrollen började jag känna att jag hade ont i knäet. Så jag kunde inte springa alls fort och hamnade därför långt efter.

Lördagen bjöd på stafett. Jakob på första i HD16-laget startade en kvart efter första start i HD16-klassen eftersom vi bara var killar i laget - Ju fler tjejer, desto större försprång. Jakob började bra men tvingades bryta. Jag gav mig ut på andra sträckan men bröt även jag då jag kände smärta i knäet igen. Anton sprang ut på

tredje i alla fall och blev den enda i laget som fullföljde.

Det blev en hel del fritid efter tävlingen som vi bedrev bl.a. genom att spela Pentago. På kvällen åt vi middag, tillsammans med alla andra orienterare som bokade bord, på Åhusstrand där toptre-löparna i varje klass från natttävlingen bjöds på champagne. Däribland Göran Svenson som kom trea i debuten i H55.

Individuell långdistans följde på söndagen. Där gick det bättre för mig

och jag kände inte av mitt knä lika mycket som dagarna innan. Jag fullföljde även om det inte gick så fort. Jag kom på 29:e plats men för Anton gick det lite sämre och han hamnade på 33:e. Jakob gick bäst av oss tre och kom på 20:e plats.

Vi hade packat med oss allting från Strandvillan när vi åkte till tävlingen så det var bara att åka hem så snart alla hade duschat och fått äta något.

David

TIPSPROMENADEN "SKOG I LJUS"

Fredagen den 1 december

Flera hundra marschaller på en slinga i skogen, ljuskonster i form av pojning, ljuv musik bland mörka träd och en tomte som tog emot en mycket lång lista på önskningar inför julen. I slutet av promenaden bjöds på glögg och allra sist satt "sagotanten" i ljusets sken och läste högt för alla som önskade stanna och lyssna. Visst hade vi anat att många skulle komma och visst hade Rune och Janne förberett sig på parkeringen, för att alla bilar skulle få plats. Men den rusch som blev var vi inte riktigt förberedda på. Redan kvart i fem var de första entusiasterna på plats och när klockan var halv sex hade 250 personer gått ut på tipset. Det blev en kö utanför stugan, pennorna tog slut och vi vässade allt vi hittade.

Efter tipset var det många som sökte sig in i stugvärmerna för en pratstund och en fika. Stugan fylldes av kaffedoft, stearinljus och tipssnack. Ja, vilken härlig stämning som råder bland alla våra tipsare – det är en riktig go´ känsla att vara med och arrangera när alla är glada och positiva.

Nästan 400 personer gick Tips i mörker i år och vi vill rikta ett tack till alla som var där – både ni som gick och ni som hjälpte till. Tack Stina och Linnea för pojningen utanför stugan. Ett speciellt tack säger vi till Johan R på företaget KPMG som noterade vårt penproblem och som har skänkt 387 pennor till tipseriet – en penna för varje person som gick.

Nu tar vi jullov, men den 14 januari är vi tillbaka med nya promenader i skogen, alldeles färska frågor och gott kaffe i stugan.

Tack för i år säger vi i servicekommittén
Mariann

Den här texten kom på villovägar till
förra numret. Därför väljer vi att
publicera nu istället.

Barnens sida

Här kommer en nyhet i Kampen! Vi i redaktionen har kunnat konstatera att det formligen kryllar av små barn i klubbstugan, på tävlingar och på träningar. Här kommer sidan för dom. Nedan finns utrymme att måla en valfri teckning. Måla, måla, måla och skicka sedan in den till oss i redaktionen. Eftersom vi är enväldig jury väljer vi ut den teckning vi tycker är bäst och publicerar den på baksidan av nästa nummer.

NUMMER 1 2007 • SIDAN 18

Inskickad av:

JODÅ ÄVEN I ÅR!!

Skidans vänner fick sitt lystmäte mättat även den gångna säsongen, dock inte i samma omfattning som föregående år. Det blev ett kortare besök av kung bore, men tack vare en frenetiskt jobbande skidsparare vid benämning Janne så hade vi fina skidspår runt vår stuga.

Mistraloppet som vi samarrangerar med Misterhults AIF fick dock ställa in då snötillgången var för knapp för att få till bra spår uppe i Misterhult.

Vi hann dock med att köra en deltävling som ingår i kraftklassikern samtidigt med vårt egna klubbmästerskap uppe vid stugan, det var verkligen kul det här med klassikern då det lockade ett flertal deltagare som man normalt aldrig har sett uppe vid våra spår, något vi nog skall bygga vidare på.

Vad är första söndagen i mars (Vasaloppet) mot vårt egna Barnens vasalopp??? Det är en fröjd att se dessa underbara ungar på skidor kämpa sig

runt slingorna som var uppspårade söder om stugan. Trots att diplomerna och medaljerna hade kommit bort vid transporten och fick delas ut vid ett senare tillfälle var det ingen som grät över det, nä bara man fick åka samt få lite dricka så var det nog så "GÖTT".

Vad det då ingen som gav sig på de nio milen mellan Sälen och Mora? Jodå 11 st viljaner startade under vasaloppsveckan och tog sig till Mora. Carl-Johan Rydh var även denna gång snabbast (vilket börjar bli en tradition), han tog sig ner på 5 tim 48 min. Man måste även nämna Per-Åke "Pecka" Persson i detta sammanhang, han avverkade loppet två gånger under vasaloppsveckan, men så har han väl åkt ca 40 gånger också.

På tävlingsfronten i övrigt har det inte varit så många starter för viljanernas del, det är bara Janne Johansson och Carl-Johan Rydh som fått äran och försvara klubbens färger.

Så nu får ni ta nya tag under sommaren för att komma tillbaka och konkurrera med Carl-Johan, det är dags att ni bryter hans tradition eller hur??

Skidsektionen

Barnens sida

*Baksidan
väntar på era
bidrag...*

*Vad är nu detta för påhitt? Bläddra
en sida bakåt så förstår ni säkert...*